

Téglásy Imre

Rossz dicsőítőének

Janus volt a nagy;
éjjel hallotta,
hogy a várárokban
nyávognak a macskák
a párosodás
zöld kinjai közt,
és ő nem hívatta föl
magához Orsolyát,
hanem ledobta rájuk
az ólom tintatartót.

Janus volt a nagy;
ha néhanapján
egy kicsit beszitt
és dühös volt Marzióra,
amiért elkéregeti tőle
a latin könyveit,
mert aranyért tapogatja
a nagy Udvarokat
elfeledkezve többször
a tisztas Küldetésről.

Janus volt a nagy;
rá egyre fujt a szél
és káromkodni sem tudott,
ha forró vért köpött
e borzongós vidéken,
ahol két rongyos földtúrót
kegyuri joggal megmenekített
a durva kőcöketeltől,
míg eltűnődve rajtuk
Velece finom ólombörtönére gondolt.

Janus volt a nagy;
mert hitt abban,
hogy Mátyásunk eszét
egy kissé megpenditheti,
s haragja vesszejét
a félholdas törökre
fogja csapni egykoron
s e görbe bicska
nem fogja királyunk tetteit
tövében metszeni.

Janus volt a nagy;
ki tudta jól a végét,
ezért akart tehát
elszállni fegyverektől,
- nem hörtyögő
mellkaskiszáradásban,
egészen addig,
amig az ostrom percein
eszébe nem jutott,
hogyan érte ég a város.

Janus volt a nagy;
költőnek tul magyar,
embernek tul igaz.
A püspök így maradt alul.
Szlavón parasztok álltak
mindkét ágya mellett:
születni s halni
egyaránt pannón volt
nékik ő a jános
ott a vánkosok között.